

Mál nr. 44/2019**M og
V vegna ábyrgðartryggingar A****Ágreiningur um bótaskyldu vegna vinnuslyss.****Gögn.**

Málskot mótttekið 29.1.2019 ásamt fylgiskjöllum 1-9.

Bréf V dags. 01.03.2019 ásamt fylgiskjöllum 1-2.

Málsatvik.

Hinn 25. apríl 2018 var M við störf sín hjá A og var að raða upp fiskikörum þegar hann slasaðist á vinstra fæti. Lögregla var kölluð á slysstað og er lögregluskýrsla meðal gagna málsins. Þá verður ráðið af gögnum málsins að atvikið hafi verið tilkynnt Vinnueftirlitinu hinn 26. apríl. Samkvæmt læknisvottorðum sem liggja fyrir nefndinni sleit M krossband við atvikið og jafnframt kom rifa á liðþófa. Vegna þessa fór M í aðgerð hinn 9. ágúst 2018, en ekki er ljóst hvort hann er orðinn vinnufær.

Þegar hefur verið fallist á bótaskyldu úr launþegatryggingu A en M telur jafnframt að bótaskylda sé til staðar úr ábyrgðartryggingu A. M lýsir atvikum á þann hátt að hann hafi verið að raða fiskikörum í svokallaða samloku, þannig að hann hafi verið að lyfta fiskikari ofan á annað kar, en þriðja karið hafi verið ofan í því síðarnefnda. Í sumum tilvikum hafi lyftari séð um að lyfta karinu á þennan hátt en í þessu tilfelli hafi M lyft því með handaflum og runnið til í bleytu á gólfinu og við það fengið slink á hnéð með fyrrgreindum afleiðingum. Þegar slysið varð hafi M verið við störf í tíu tíma samfleytt.

Að mati M megi rekja slysið til ófullnægjandi aðbúnaðar á vinnustað. Þannig hafi M ekki fengið fullnægjandi leiðbeiningar eða þjálfun í réttri líkamsbeitingu, skóbúnaður hans hafi ekki verið með nægilega stömum sólum og því ekki fullnægjandi, auk þess sem verkstjóra hafi borið að sjá til þess að hann fengi aðstoð við verkið, enda hafi M verið þreyttur að handleika alltof þungar byrðar án aðstoðar eða viðeigandi hjálpartækja. Þá bæri vinnuveitanda að sjá til þess að aðstæður á vinnustað væru með þeim hætti að starfsmenn gætu unnið störf sín án þess að eiga á hættu að renna á hálu gólfi og detta. Þá hafi A ekki fullnægt tilkynningarskyldu sinni til Vinnueftirlitsins og því hafi atvikið ekki verið rannsakað með viðhlítandi hætti. Máli sínu til stuðnings vísar M til laga um aðbúnað, hollustuhætti og öryggi á vinnustöðum nr. 46/1980.

Í bréfi sínu til nefndarinnar hafnar V því alfarið að M hafi fengið fyrirmæli um að lyfta karinu á þennan hátt, enda sé karinu sem fer ofan á hin í hinni svokölluðu samloku ávallt lyft með lyftara og sé nær ógerlegt að lyfta svo þungu kari í töluverða hæð með öðrum hætti. Vísar V jafnframt til myndbands sem sýni verklagið við uppröðun kara. Jafnframt er því mótmælt að öryggisbúnaði hafi verið ábótavant. Um sé að ræða slægingarstöð á vinnslugólfi þar sem fiskur sé meðhöndlaður og þveginn og því sé gólfið eðli máls samkvæmt alltaf blautt. Hvað varði skóbúnað sem A bjóði starfsfólki sínu að nota þá sé um að ræða öryggisstígvél með stáltá og grófum og munstruðum sóla. Hafi ekki verið sýnt fram á að stígvélin séu sleipari en gerist og gengur eða að annar skóbúnaður væri hentugri. Hvað varði þá röksemd að verkstjóra hafi borið að sjá til þess að M fengi aðstoð við verkið liggi svo ekkert fyrir um það að M hafi sjálfur farið fram á aðstoð eða látið vita að hann væri þreyttur. Þá telur V að M, sem hafi verið með töluverða starfsreynslu, hafi mátt vera ljóst að hætta gæti verið fólgin í því að lyfta þungu kari á blautu undirlagi með handaflinu einu og hafi honum því borið að fara að hefðbundnu verklagi og láta lyftara sjá um þann þátt verksins. Er það því afstaða V að bótaskylda sé ekki fyrir hendi, enda hafi verið um að ræða óhappatilvik og/eða eigin sök M.

Álit:

Ágreiningur málsins lýtur að því hvort slys M megi rekja til saknæmra athafna eða athafnaleysis af hálfu A. Hvað varðar bleytu á gólfinu verður að líta til þess að um fiskmarkað er að ræða, og má því gera ráð fyrir að fiskur sé geymdur eða meðhöndlaður í húsnæði A. Meðferð og geymslu fiskjar í miklu magni fylgir óhjákvæmilega bleyta og verður því að telja óraunhæft að gera þær kröfur til A að gólfið á vinnustaðnum sé alla jafna þurrt. Verður jafnframt að telja að M, sem hafði á slysdegi starfað

hjá A í fjögur ár, hafi mátt vera ljóst að allar líkur væru á því að gólfíð væri blautt og þ.a.l. sleipt. Hvað varðar verklagið umrætt sinn þá hefur ekki verið sýnt fram á annað en að lyftari hafi alla jafna verið nýttur til að lyfta karinu á þennan hátt og ekki liggur fyrir af hverju M var einn að lyfta svo þungu kari, en aðilum virðist bera saman um að hvert kar sé um 60-70 kg að þyngd. Verður að telja ósannað að það hafi verið samkvæmt fyrirmælum yfirmanna. Þá liggur jafnframt fyrir að margir starfsmenn hafi verið í kringum M þegar slysið varð, og því verður að meta M það til eigin sakar að hafa ekki fengið aðstoð við verkið, enda hafi honum mátt vera ljóst að þessu verklagi fylgdi töluverð áhætta. Hvað varðar skóbúnað, leiðbeiningar til starfsmanna eða aðstæður að öðru leyti hefur heldur ekki verið sýnt fram á að þær hafi verið ófullnægjandi. Hefur samkvæmt framansögðu ekki verið sýnt fram á sök hjá A eða starfsmönnum þess og er bótaskylda þ.a.l. ekki fyrir hendi.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr ábyrgðartryggingu A hjá V.

Reykjavík, 26. mars 2019

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögm.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.